

mic que estudia Ang. Prati en *RLiR*); no convé generalitzar negant la possibilitat d'un malnom, aplicat a un home que sigui aiguader (de grat o per força), però el cas de *F. d'en Beu-i-tapi's* que acabem de comprovar, mostra que és un *en* espuri, interpolat secundàriament per gent simple imaginativa; potser encrueat amb el procés que Prati exemplifica, o bé generalitzat, des de fonts i llocs d'aigua, a d'altres indrets: l'*Era d'en beyláig* te. Cornellà del Bèrcol (xxv, 78.11). Finalment ha quedat com el nom d'un vt. de cases escampades te. St. Martí d'Albars, entremig de dues rieres, la Gavarresa i la de Lluçanès.

Can *Biulaigo* «llocarró de Manacor» (*BDLC* ix, 322); jo ho vaig recollir així mateix en te. St. Llorenç des Cardassar doncs potser lloc idèntic (*xli*, Masc. 30D2). Uns 25 k. més al NE. és presenta un nom homòleg, però en un variant fonètica difícil d'explicar. Can *Biulego* te. Sta. Margalida (Masc. 1218), que jo vaig oir *kam biulégo* en l'enquesta d'aqueix poble (*xli*, 27.23, cert que no eixí el nom espontàniament sinó provocat, crec no directament). Com que allà entorn hi ha bastantes possessions de nom pre-català (*Vernissa, Boleda, Femenia*) em sentírem fortament temptats de veure-hi quelcom d'herència mossàrab, si no fos que no el veiem en el m. Despuig (ni *AlcM*, el qual, però, tampoc recull *Biulaigo*, ni *Beu-*), però el fet de dur *Can* (si això no és afegit de poc) també indica nom poc antic; incrèduls de pensar en un *A > e* arabitzant: potser una pronunciació de tipus felanitxer? (encara que siguem lluny de Felanitx); tamateix no és sols la è el que xoca, sinó més encara la manca de *i*, com si vingués d'un *-agua*. Renuncio a judicar en ferm, cf. un *Can Baldrego* que el Masc. posa ben lluny d'allí (20B5).

Designant abeuradors d'animals: *les (= els) Bevedé(r)s* te. Berrós (xxxvii, 68.11).

En Terrado acabarà d'aclarir si *Bevarrues*, Serrat de ~ [= *-rúes*] te. Igüerri, entre això i Gotarta, ve, o no, de **bevarroses*, de formació anàloga, cf. el que escric provisionalment s. v. *berruga*.

Beuloví o *Buloví*, sembla < *Baldoví*, i no compost de *beu* i *vi*.

BEUSSA

Pron.: *béusa*, pda. importat te. Vilac, Vall d'Aran, oït 1932, i ja abans. Curiosa romanalla d'un cel·tisme que ha denominat llocs famosos. El «pays» fr. *Beauce*, capital Chartres (Eure-et-Loir). *Bielsa* vall central de l'alt Aragó (*biélsa*, investigada lingüísticament per Badia Margarit i jo mateix (1965); la gent de Luixon, però, pronuncia *béusso* (*Bouts d. Mount.*, xxix, 78).

Vittorio Bertoldi reporta *belsa* «campus», de Virgilius Grammaticus, interpretant-ho com 'clariana entre boscos', derivat de **BELOS* 'clan' (*Bull. S. Ling.* 170 ss.; *ZRPb* LVII, 139); Weisgerber, *Sprache der Festlandkelten*, p. 194, reporta també l'opinió de J.

Goyer (*L'origine de Beauce, La Géographie* 1927, maig-juny) que el declara pre-cèltic, i no pren partit netament entre els dos, potser només perquè retreu a Bertoldi, no haver entrat en la qüestió dels NLL.

Segur almenys que no ve d'un nom de planta metznosa («beleño», com proposa Gamillscheg (*RFE* xix, 229, cf. cast. «embelesar»); per a un oc. ant. *belsa* (interpretat vàriament pels provençalistes, altres creuen nom de fletxa); en tot cas és inaplicable un got **BILISA* al NL, car la *ie* aragonesa, el trífong *eau* fr., i la è oberta aranesa, concorden en exigir È, no pas Ĩ. L'aportació del NL aragonès i l'aranès és, doncs, dilucidant en aquest problema. Ja amb més dubtes, hi apporto un NP *Bels*, consignat en un doc. de 1070 que trobo a l'Arx. de Solsona, en el qual va en companyia de *Percamps*; i un NL castellonenc: «botjar al collet prop lo Mas d'en *Belsa*», Ll. de Vàlues a. 1398 (comun. per Sz. Gozalbo); potser nom d'un immigrant?

Bevarrues, Bevedors, V. Beure

BEVIA

Veïnat del Gironès te. Madremanya (*GGC*), Aebischer (*Top.* 69) només troba: «in *Bibiano*» a. 1017 (*MarcaH.*, col. 1000). Hi afegeixo: 1064, *Biuiano* (*Anal. Sacra. Tarrac.* iv, 395); 1307: «Guillem de *Bevià*, de la parròquia de Madremanya» (*BABL* iv, 424); 1362: «vicinatus de *Bevian*» (Alsius, 163, s. v. *Madremanya*).

Aebischer parteix d'un NP *VIBIUS* (Schulze), argumentant vàlidament que hi ha a la vall d'Aosta un *Bibian*, i a Toscana *Bibiano* i *Bibbiano*; i que Skok (amb dubte) pensa si vénen d'aquí *Le Vigean* del Cantal i de la Vienne. El que més fa dubtar molt d'aquests és l'ús amb article, que és també el cas del més important i molt antic i conegut *Le Vigan* del Gard; ara bé aquells dos són en zones on CA dóna *cha*, o (entre vocals) *ja*; d'altra banda Skok mateix (§ 721) explica aquest en forma convincent per un ll. vg. *VICANUS*, derivat de *vicus* paral·lel a *paganus/pagus*; i el de la Vienne em sembla a mi que és el «*Vicanus* vicaria in Lemovicino» citat pel Deloche, *Cart. de 45 Beaulieu en Limousin*.

Resta, doncs, eliminat l'únic testimoni romà amb *V-* d'entre aquests NLL franco-italians. Quant al nom català també hi ha gran raó per dubtar de l'ètimon d'Aebischer, perquè la *v-* constant de les mencions antigues coincideix amb la del «nomen» *BAEBIUS*, molt freqüent en les inscripcions romanes de Tarragona (*AIEC* VIII, 349 i 371), per més que també s'hi trobin un *Vibius* i un *Vibia*.

En fi, pel que fa al vt. del Gironès, sense descartar del tot, que sigui derivat en *-ANUM* del tipus toponímic, més aviat pot venir simplement d'un NP usual en la nostra Edat Mitjana: car en un doc. de 927 es tracta de l'herència «de q(uon)d(am) *Viviano*» (*Cart. St. Cugat* I, 15); car és sabuda la gran proliferació que tingueren a la Tarraconense els noms amplificats en